

Leontin Med

Novelláim 3.

Tündérek és angyalok

Ajánlom Szenográdi Réka koordinátor,
és a Fedél – Nélkül újság, munkatársának.

Kik borízes szavaikkal dicsérnek istent, az utca - város kapualjait bűvött testiség, a jőve téli hideg szélben. A túlélő felszerelés elhagyott, a lélegzetvétel utolsó táboránál. Így a lenni magas hegycsúcsra indulni, a mindennapos havazásban. A látni a kéket, hisz a hófelhők felett, ott vannak a csillagok. De a bizonyos kell, látni azt, hiába olvasták rongyosra a Bibliát, a magunk sem hitte estéiken. Mint Isten utolsó élete is, a magukét, talán megkaphatni a letelepedést, egyszer a mennyföld valamelyik városában.

Éltük, mint egy elhajított kacat aranygyűrű. Gyermeke arcát is feledt ember, így éveit a város. Mit is adhatni, a maga éhe - világít túl, a kristálycukros pohár melegvízen, és a nem talált mesebeli aranypénz.

De látod, ott: a rókaprém sapkás hölgyek, sétáló szarvasbőr kabátban urak. Talán a Te őseid egyike, a vadászat éhre, kilótt „aranyborjú”, mint vén alkimisták látomása. Így a szerencse, mely elméletként meg is tanulható, katedrai egyszerűség: a semmi mágikus száma, számolatlanul, a forintos flakon borod. A fagyhidegben, két lába-

don piszkos géz, cserélni is kéne már, és hiába kiáltod a könyörgést magad, az emberi szó. Kiabálsz azt a kevéske pénzt kérve, - „Levágják a lábam, levágják”. A nagyáruház előtti téren, köröztetted cseng - fehéredd hóesésben, a szürkülettel jőve hideg sem fáj jobban, mint magad erkölcsse, annak világít apokaliptika. A fekély is fekély, „olyan orvosi” dolog lehet ez. Az egyedi tudattalan, a megmaradt Kant - i magánvalód, képzetes földjéről, olyan kicsit messzin, nézed, figyeled az utcavilág várost. Az „atommagba evolúciós isteni lét”, itt jelened esti fényeit: a „dobban - lüktetőt”. Kik el - eltűnnek a hóesésben, magad feledtél. Míg hölgyek és urak, a jólét angyalai. És, Te ott: a magad sem hitte, éhség - rongyos, vacogtat világít. A tovább lépők, reád mosolyognak, a fizikális kísértetre, talán valamely szent - érzelem. Igaz semmit nem dobnak, az aszfaltra tett papír dobozkába, így sietnek.

Hisz bölcsőd faragta - díszített: fa - anyag, „a múltban favágók éneke”: a mind virágos akácok erdői, a mindig odaát télben. Ajkaid virágpora, atom - sejt - gén, istenes képződ, a bronz - kor előtte időt, harangja is elcsendül: „képtelenség” az „ott időben”. A szélben fútt pollen, mint az élő - virág most színesedd, „halni télben”, világ röge, a „mivé gyökereddze”.

Hisz Te is elsőszülöttje a lenni mozdulatos létre, Kr. utáni kort megélted. Kérdeznéd is: a magzati burkot tépte, az első gondolat előttiség „létező időt”, mind szóiért: az idő - nap atomköre vonzatát hullani fel a fényben. Dajkád emlőit tépted, a virágos kerted kőfalán túl, bolyongásod, a szépe anya szóit, a lette nyomtörédekeit keresvén, egy kocsijúton a ragyogásodban gyalogolsz.

Nem hihető, így másít egy „köszellem” fájdalom. Mint idős asszonyok, aluljárókban kiáltják: az „éhes vagyok” egy mondatot. Kik az égi - körhinta szédülete állnak ott, hisz kétszer adtak vérsavót egy héten, azért a pár darab „Mátyás” pénzükért.

Nem hihető az „embernek lenni”. Azért üzenném, ennyire szomorú is a világunk.

Mint üldögélsz, az utca körötted, senkit nem érdekel a fizikális jelened, igaz nem is ismernek, talán egy páran az „emberszavúak” közül. Míg ajándéokra sem gyűjtenek neked, a Szent - est falatra, egy túlélni „lakomára”: „Lenni vagy nem lenni”, a kérdést szociatív köz-erkölcs, a dialektika „szinonim” szavaikként végül megfeledek. A fázni meg szokott, mint egy olvasatlan könyv, Freud - i magyarázat, az „öszton és libidó”, egy tudatalattin mozdulat búvok a kabátod. Tested csontbarikádjára sem vonulsz, a rongyzsebkendő köpetpiros színest, sem lobogtatod a szélben. Igaz, ki is láthatna „itt” a hóesésben. Tudod helyed e világban, nem lésen magad lojalitása- rebellise, mint vala egy Bécsi pszichiáter meghatározott, megmaradni Isten „unter-ich” - je, habár ott neked az emberré szó, a „bízva bízzál”: az Ős - ego. Alkimisták, modern korunkra, mint egy nem látta elektron, számított köreire, a humángenetika és szocializált lette, intelligens ember, „vastócsa” olvadékos glóriád a városod „érrend-szer”-”csatornái” egyikében hajítod.

– Elég ember!

Ne történelemkönyveket, Platónt, olvasott szerinti legyen, az éhes „halni embert láttán” a realisztikus emocionális birtokrendű Én - e döntése. A „sejtéknyit - cella”

kőfalát a szíve - hang „dörömbölt - lüktet”, légy egy gyermekin játszott bújócska egyike.

Míg felnőtt kedved már, lépni a „napszeles” tavasz elvárt zöldellés vidéken, míg „molekuláris egyszer egye”: kiszámolódsi játék az: a 26 - dik számnál megtalálnak. Ha kell így találd meg, Alaska hóföldje érces álmodott „aranykulcsát”. Mellkasod csont-vas bordáit a lélegezte, légyen már boldog, a „fagocita fehéredd „színtartományban” az igazkékre fagyott kezeivel kéregető öregember. A cselekedet légyen „másít”, adni által az utcaláger nincstelen szabadjainak, a szeretet szögesdróton, a „darab kalácsot, ha nincs kenyér”. „Hisz magad, a szereteted, és megismerni König tanár urat”

Meseírók, jegyezte: a tél tündére, csupán egy gyöngye elmélet az utcai fagyhalálról. „Velem nem történhet”, hisz ez már a sokadik tél.

A kórterem, egy ágyon, éveiként „egy maga” a fiatal férfi, hogy lélegzik, dobban a szív, most mindenkit ez érdekel. A néhol szakadtas - szöppen „szociális háló” felett, a „mozdulatnyit lét akrobata mutatványa”. Éjjél után hozták be, a kihúlt test, egy hitte eszméletes, így a pillanat - idő. Titkolható maga a halál, a hajnalig őrizhette „dolog”. A Fahrenheit, Celsius fokban sem mért, egy emberi éje. Itt e galaktikus - földi, a fázni abszolút - hideg mínuszát, miként az emberi hideget nem lehet túlélni.

Kik éjjeli járatokon, utaznak végállomástól - végállomásig, ébrenlétük figyelik a nagykörutat, kissé már unottan.

Kik szabadságos katonának adják ki magukat. A nyolcvanas évek, Márciusa, üveges ablakot tört, fenn a